ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ GERHARD REISCHL της 14ης Ιουνίου 1977 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

I — Η προδικαστική διαδικασία επί της οποίας αναπτύσσω σήμερα τις προτάσεις μου αναφέρεται σε τρεις ποινικές δίκες, ανεξάρτητες μεταξύ τους, που εκκρεμούν ενώπιον του AMTSGERICHT REUTLINGEN και στις οποίες πρόκειται για την ερμηνεία του γερμανικού νόμου περί αλλοδαπών, της 28ης Απριλίου 1965, και ειδικότερα για την εφαρμογή των ποινικών διατάξεων της παραγράφου 47 του εν λόγω νόμου σε υπηκόους των κρατών μελών της Κοινότητας. Συγκεκριμένα πρόκειται για τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά στις τρεις υποθέσεις:

1. Στην ιταλίδα υπήκοο CONCETTA SAGULO, η οποία εργάζεται ως βιβλιοδέτρια, το AMTSGERICHT REUTLINGEN, κατόπιν αιτήσεως της εισαγγελικής αρχής, της 12ης Νοεμβρίου 1975, επέβαλε στις 21 Νοεμβρίου 1975, λόγω παραβάσεως της παραγράφου 47, εδάφιο 1, ψηφίο 2 του νόμου περί αλλοδαπών, χρηματική ποινή ύψους 100 DM επιπλέον των εξόδων της δίκης και της εκτελέσεως της ποινής, επειδή εξ αμελείας διέμεινε από τις 24 Φεβρουαρίου μέχρι τις 4 Σεπτεμβρίου 1975 στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας χωρίς διαβατήριο και χωρίς άδεια διαμονής. Η SAGULO προσέβαλε τη σχετική απόφαση στις 28 Νοεμβρίου 1975.

2. Στον ιταλό υπήκοο GENNARO BRENCA, εργάτη, το AMTSGERICHT REUTLINGEN, κατόπιν αιτήσεως της εισαγγελικής αρχής, της 22ας Νοεμβρίου 1976, επέβαλε στις 21 Νοεμβρίου 1976, λόγω παραβάσεως της παραγράφου 47, εδάφιο 1, ψηφίο 2 του νόμου περί αλλοδαπών, χρηματική ποινή ύψους 100 DM επιπλέον των εξόδων της δίκης και της εκτελέσεως της ποινής, επειδή το εν λόγω πρόσωπο από τις «30 Φεβρουαρίου» μέχρι τις 16 Ιουνίου 1976 διέμεινε εξ αμελείας στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας χωρίς διαβατήριο και χωρίς άδεια διαμονής. Ο BRENCA προσέβαλε τη σχετική απόφαση.

3. Στον άνεργο γάλλο υπήκοο ADDELMADJID BAKHOUCHE χορηγήθηκε στις 12 Δεκεμβρίου 1973 άδεια διαμονής μέχρι της 11ης Δεκεμβρίου 1974, αφού διέμεινε από τις 22 Ιουνίου 1962 μέχρι της 14ης Νοεμβρίου 1973 στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ως υπηρετών στις γαλλικές ένοπλες δυνάμεις που σταθμεύουν στη Γερμανία. Λόγω μη πληρωμής των προστίμων που του επιβλήθηκαν κατόπιν 15 δικών λόγω παραβάσεως του κώδικα οδικής κυκλοφορίας, διατάχθηκε η διοικητική κράτηση του BAKHOUCHE, η οποία εκτελέστηκε από τις 27 Ιανουαρίου μέχρι τις 6 Μαρτίου 1976. Στη συνέχεια, τέθηκε σε προσωρινή κράτηση μέχρι τις 12 Μαρτίου 1976 λόγω παραβάσεως της παραγράφου 47, εδάφιο 1, ψηφίο 2 του νόμου περί αλλοδαπών, επειδή, παρά τις επανειλημμένες προσκλήσεις της αρμόδιας αρχής, δεν φρόντισε για

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

την παράταση της άδειας διαμονής του και καταδικάστηκε στις 12 Μαρτίου 1976 από το AMTSGERICHT REUTLINGEN λόγω αυτού του πλημμελήματος σε χρηματική ποινή 1 200 DM επιπλέον των εξόδων της δίκης και αφαιρεθέντος του χρόνου προσωρινής κρατήσεως. Στη συνέχεια, η εισαγγελική αρχή απήγγειλε στις 24 Σεπτεμβρίου 1976 κατηγορία κατά του BAKHOUCHE ότι εξακολουθούσε να διαμένει στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας χωρίς άδεια διαμονής και ότι δεν φρόντισε να ανανεώσει την άδεια διαμονής του που έληξε στις 11 Δεκεμβρίου 1974 παρά την καταδίκη του σε χρηματική ποινή της 12ης Μαρτίου 1976 και παρά τις επανειλημμένες προσκλήσεις της αρμόδιας αρχής, ζήτησε δε να κινηθεί η κύρια διαδικασία ενώπιον του AMTSGERICHT REUTLINGEN λόγω παραβάσεως σε βαθμό πλημμελήματος της παραγράφου 47, εδάφιο 1, ψηφίο 2 σε συνδυασμό με τις παραγράφους 1 και 2 του νόμου περί αλλοδαπών.

Με Διάταξη της 13ης Ιανουαρίου 1977, το AMTSGERICHT REUTLINGEN ανέβαλε την έκδοση αποφάσεως επί των τριών ποινικών δικών και υπέβαλε στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά το άρθρο 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, τα ακόλουθα ερωτήματα προς έκδοση προδικαστικής αποφάσεως:

1) Μπορεί η άδεια διαμονής που αναφέρεται ειδικά στο άρθρο 4 της οδηγίας του Συμβουλίου 68/360 και ενεργεί διαπιστωτικώς ως προς τους αλλοδαπούς που έλκουν δικαιώματα από το άρθρο 48 της Συνθήκης ΕΟΚ, να εξομοιωθεί από απόψεως διοικητικού και ποινικού δικαίου με τη γενική άδεια διαμονής κατά το γερμανικό νόμο περί αλλοδαπών με τη συνέπεια ότι στους εν λόγω αλλοδαπούς μπορεί, σε περίπτωση που η κατά το άρθρο 47, παράγραφος 1, εδάφιο 1 ή 2 του νόμου περί αλλοδαπών άδεια διαμονής ελλείπει ή χάνει την ισχύ της, να επιβληθεί ποινή λόγω διαμονής ή εισόδου στη χώρα χωρίς άδεια διαμονής κατά την παράγραφο 5 του νόμου περί αλλοδαπών ή μήπως αυτό αντιβαίνει στη Συνθήκη ΕΟΚ;

2) Συνιστά παραβίαση της Συνθήκης ΕΟΚ το ότι χορηγείται σε αλλοδαπό, ο οποίος έχει αποκτήσει δικαιώματα άμεσα από το άρθρο 48 της Συνθήκης ΕΟΚ και της προαναφερθείσας οδηγίας του Συμβουλίου, άδεια παραμονής, απλώς βάσει της παραγράφου 5 του νόμου περί αλλοδαπών με τις ενδεχόμενες δυσμενείς συνέπειες κατά την παράγραφο 47 του νόμου περί αλλοδαπών;

3) Αντιβαίνει στην απαγόρευση των διακρίσεων του άρθρου 7 της Συνθήκης ΕΟΚ ή γενικά στο περιεχόμενο και το πνεύμα αυτής της Συνθήκης — άρθρο 5 της Συνθήκης ΕΟΚ — το ότι ο αλλοδαπός, ο οποίος κατά το άρθρο 48 της Συνθήκης ΕΟΚ ή μιας από τις διατάξεις που εκδόθηκαν προς εφαρμογή του, δικαιούται ή αρχικά δικαιούνταν να διαμείνει ή να εισέλθει στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας για λόγους που αναφέρονται σ' αυτές τις διατάξεις και του οποίου το κατά τα άρθρα 3 του γερμανικού νόμου περί αλλοδαπών και 10 του νόμου περί διαμονής/ΕΟΚ απαραίτητο εθνικό διαβατήριο ή το έγγραφο που επέχει θέση διαβατηρίου έπαυσε να ισχύει, μπορεί στο χώρο ισχύος του γερμανικού νόμου περί αλλοδαπών να καταδικαστεί βάσει του άρθρου 47, παράγραφος 1, εδάφιο 1 ή 2 αυτού του νόμου, λόγω πλημμελήματος σε στερητική της ελευθερίας ποινή μέχρις ενός έτους ή σε χρηματική ποινή μέχρι 360 ημερομισθίων, ενώ ο ημεδαπός, του οποίου η ταυτότητα έπαυσε να ισχύει βάσει των όμοιων νόμων περί ταυτοτήτων της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας και των ομοσπόνδων κρατών της, μπορεί να τιμωρηθεί απλώς με πρόστιμο λόγω πταισματικής παραβάσεως (παράγραφος 47 του γερμανικού νόμου περί πταισματικών παραβάσεων — κατά κανόνα όμως, δεν διώκεται), το οποίο, σε περίπτωση αμελείας μπορεί να ανέλθει μέχρι 500 DM, σε περίπτωση δε προθέσεως μέχρι 1 000 DM;

4) Συνιστά παραβίαση της Συνθήκης ΕΟΚ το ότι αλλοδαπός που έλκει δικαιώματα από το άρθρο 48 της Συνθήκης ΕΟΚ, καταδικάστηκε ήδη τον προηγούμενο χρόνο λόγω εκ προθέσεως παραβιάσεως του νόμου περί αλλοδαπών σε βαθμό πλημμελήματος, επειδή παρέμεινε στο ομοσπονδιακό έδαφος χωρίς άδεια διαμονής, να καταδικαστεί τώρα σε στερητική της ελευθερίας ποινή, λόγω διαπράξεως του ίδιου πλημμελήματος, αφότου η απόφαση αυτή κατέστη τελεσίδικη;

II — Για αρκετά από τα προβλήματα που αναφέρονται σ' αυτά τα ερωτήματα υπάρχουν ήδη αποφάσεις του Δικαστηρίου. Θεωρώ επομένως χρήσιμο, να εκθέσω συστηματικά τα βασικά χαρακτηριστικά αυτής της νομολογίας, πριν πάρω θέση στα επιμέρους προδικαστικά ερωτήματα.

Στην απόφασή του της 8ης Απριλίου 1976 στην υπόθεση 48/75, ROYER, (SLG. 1976, σ. 497) το Δικαστήριο δέχτηκε ως προς το δικαίωμα διαμονής των υπηκόων κράτους μέλους στο έδαφος άλλου κράτους μέλους τα εξής:

Το δικαίωμα του υπηκόου κράτους μέλους να εισέρχεται και να διαμένει στο έδαφος άλλου κράτους μέλους υφίσταται για οποιοδήποτε πρόσωπο που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου, ανεξάρτητα από τη χορήγηση άδειας διαμονής ή οτιδήποτε παρόμοιου προς αυτήν εκ μέρους του κράτους υποδοχής, άμεσα από τη Συνθήκη — ιδίως από τα άρθρα 48, 52 και 59 — ή, ανάλογα με την περίπτωση, από τις διατάξεις που θεσπίζονται κατ' εφαρμογή της.

Ως προς τη νομική φύση της άδειας διαμονής κατά το άρθρο 4, παράγραφος 2 της οδηγίας του Συμβουλίου 68/360 της 15ης Οκτωβρίου 1968 (ΕΕ ειδ. έκδ.05/001, σ. 43), το Δικαστήριο έκρινε ότι δεν ενεργεί συστατικώς· αντιθέτως με αυτή διαπιστώνεται η προσωπική κατάσταση του υπηκόου άλλου κράτους μέλους σύμφωνα με τις διατάξεις του κοινοτικού δικαίου (πρβλ. απόφαση στην υπόθεση 48/75, σκέψεις 31/ 33 SLG. 1976, σ. 512). Η άδεια διαμονής εξυπηρετεί μόνο την απόδειξη του δικαιώματος διαμονής και πρέπει να χορηγείται σε οποιονδήποτε, ο οποίος αποδεικνύει ότι περιλαμβάνεται στην κατηγορία των δικαιουμένων (πρβλ. απόφαση στην υπόθεση 48/75, σκέψεις 34/36, 37, διατακτικό παράγραφος 2, SLG. 1976, σ. 513, 518).

Επί του ερωτήματος κατά πόσο επιτρέπονται κατά υπηκόου άλλου κράτους μέλους μέτρα αρμοδιότητας της αστυνομίας αλλοδαπών, το Δικαστήριο τονίζει στην προαναφερθείσα απόφαση επί της υποθέσεως 48/75 (σκέψη 41/42, SLG. 1976, σ. 513) ότι: περαιτέρω, τα κράτη μέλη δεν εμποδίζονται από το κοινοτικό δίκαιο να κολάζουν τη μη συμμόρφωση προς εθνικές διατάξεις που εμπίπτουν στο πεδίο αρμοδιότητας της αστυνομίας αλλοδαπών με τις απαραίτητες για την εφαρμογή αυτών των διατάξεων κυρώσεις, καθόσον οι κυρώσεις αυτές δεν συνίστανται στην απομάκρυνση από την επικράτεια.

Το δικαίωμα αυτό των κρατών μελών περί εφαρμογής και εκτελέσεως μέτρων που εμπίπτουν στον τομέα αρμοδιότητας της αστυνομίας αλλοδαπών και έναντι επίσης υπηκόων άλλων κρατών μελών επιβεβαίωσε ρητώς το Δικαστήριο με την απόφασή του της 7ης Ιουλίου 1976 επί της υποθέσεως 118/75 — WATSON και BELMANN — (SLG. 1976, σ. 1185, ιδίως σκέψεις 17/18, σ. 1198). Ως προς ενδεχόμενες κυρώσεις, τονίζει το Δικαστήριο στην ίδια απόφαση (πρβλ. σκέψεις 21/22, σ. 1199) τα εξής:

Όσον αφορά τις άλλες κυρώσεις, όπως τη χρηματική ή τη στερητική της ελευθερίας ποινή, μπορούν μεν οι εθνικές αρχές να κολάζουν τη μη τήρηση των διατάξεων, σύμφωνα με τις οποίες οι αλλοδαποί οφείλουν να δηλώνουν την παρουσία τους, με κυρώσεις, οι οποίες προσομοιάζουν με τις κυρώσεις που επιβάλλονται σε ημεδαπούς για αντίστοιχες αξιόποινες πράξεις, δεν δικαιολογείται όμως να επιβάλλεται για την παράβαση αυτή και κύρωση τόσο δυσανάλογη προς τη βαρύτητα της πράξεως, ώστε να συνιστά παρεμπόδιση της ελεύθερης κυκλοφορίας.

Αν εξετάσουμε υπό το φως αυτής της νομολογίας τα προδικαστικά ερωτήματα της παρούσας υπόθεσης, τότε καταλήγουμε στις ακόλουθες σκέψεις:

1. Το ερώτημα 1 λαμβάνει ως βάση σε συμφωνία με τη νομολογία του Δικαστηρίου τον απλώς διαπιστωτικό χαρακτήρα του πιστοποιητικού διαμονής, κατά το άρθρο 4 της οδηγίας του Συμβουλίου 68/360, η οποία στο ερώτημα αποκαλείται «άδεια διαμονής». Κατ' αυτόν τον τρόπο υπογραμμίζεται ρητώς ο ιδιαίτερος νομικός χαρακτήρας αυτού του εγγράφου, ο οποίος τον διακρίνει από την άδεια διαμονής κατά το γερμανικό νόμο περί αλλοδαπών που ενεργεί συστατικώς. Όταν λήγει η άδεια διαμονής κατά την παράγραφο 2, εδάφιο 1 του νόμου περί αλλοδαπών, χάνεται συγχρόνως το δικαίωμα διαμονής του ενδιαφερόμενου αλλοδαπού στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας. Όταν αντιθέτως λήγει η άδεια διαμονής κατά το άρθρο 4 της οδηγίας του Συμβουλίου 68/360, τότε ο ενδιαφερόμενος δεν έχει απλώς το αποδεικτικό έγγραφο του δικαιώματός του διαμονής που εξακολουθεί να υφίσταται αναλλοίωτο, αποδεικτικό έγγραφο για την παράταση ή εκ νέου έκδοση του οποίου έχει αξίωση. Η άδεια διαμονής για υπηκόους κράτους μέλους της ΕΟΚ βρίσκεται άρα πολύ εγγύτερα ως προς το νομικό της χαρακτήρα προς το δελτίο ταυτότητας ημεδαπού παρά προς τη γενική άδεια διαμονής κατά το γερμανικό νόμο περί αλλοδαπών. Θεωρώ, επομένως, ήδη κατόπιν αυτών των γενικών σκέψεων, ότι αποκλείεται η εξομοίωση, από απόψεως διοικητικού και ποινικού δικαίου, των δύο αδειών διαμονής.

Το υποβληθέν ερώτημα αναφέρεται συγκεκριμένα στο αν οι ποινικές διατάξεις της παραγράφου 47, εδάφιο 1, ψηφία 1 και 2 του γερμανικού νόμου περί αλλοδαπών εφαρμόζονται στην άδεια διαμονής κατά το άρθρο 4 της οδηγίας του Συμβουλίου 68/360. Σχετικώς, ορθώς η Επιτροπή υπέδειξε ότι η επέκταση του ερωτήματος στην παράγραφο 47, εδάφιο 1, ψηφίο 1 (είσοδος χωρίς άδεια διαμονής), πρέπει να οφείλεται σε παραδρομή. Πράγματι, κατά την παράγραφο 2, εδάφιο 1 του γερμανικού νόμου περί εισόδου και διαμονής των υπηκόων των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, της 22ας Ιουλίου 1969, επιτρέπεται στα πρόσωπα που δικαιούνται ελεύθερη κυκλοφορία η είσοδος χωρίς άδεια διαμονής. Οι διατάξεις αυτού του νόμου υπερέχουν, κατά την παράγραφό του 15, των διατάξεων του νόμου περί αλλοδαπών. Η είσοδος χωρίς άδεια διαμονής δεν συνιστά επομένως, ήδη κατά το εσωτερικό δίκαιο της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, αξιόποινη πράξη για τα πρόσωπα που έλκουν δικαιώματα από το άρθρο 48 της Συνθήκης της ΕΟΚ.

Όσον αφορά την παράγραφο 47, εδάφιο 1, ψηφίο 2 του νόμου περί αλλοδαπών, δεν είναι έργο του Δικαστηρίου να αποφανθεί ερμηνεύοντας αυτή τη διάταξη αν ως «άδεια διαμονής» νοείται το ουσιαστικό δικαίωμα διαμονής ή αν περιλαμβάνεται επίσης στο σχετικό έγγραφο και η απλή απόδειξη περί υπάρξεως δικαιώματος διαμονής. Το ότι όμως η άδεια διαμονής κατά το άρθρο 4 της οδηγίας του Συμβουλίου 68/360 δεν μπορεί να εμπίπτει στην ποινική αυτή διάταξη του γερμανικού νόμου περί αλλο-

δαπών, συνάγεται από ορισμένες σκέψεις κοινοτικού δικαίου. Σύμφωνα με το γενικό κανόνα του άρθρου 7, πρώτη παράγραφος της Συνθήκης ΕΟΚ, ο οποίος διατυπώνεται ιδιαιτέρως για τους εργαζομένους στο άρθρο 48, παράγραφος 2 της εν λόγω Συνθήκης, απαγορεύεται κάθε διάκριση των υπηκόων των κρατών μελών λόγω ιθαγενείας. Επομένως, οι υπήκοοι των κρατών μελών εξομοιώνονται καταρχήν με τους ημεδαπούς. Όπως είπα ήδη, η ειδική άδεια διαμονής για υπηκόους κράτους μέλους της ΕΟΚ προσεγγίζει ως προς τα έννομα αποτελέσματά της πολύ περισσότερο στο δελτίο ταυτότητας ημεδαπού παρά στη γενική άδεια διαμονής κατά το γερμανικό νόμο περί αλλοδαπών.

Ο ημεδαπός που παραβιάζει το καθήκον του κατοχής ταυτότητας τιμωρείται κατά το γερμανικό δίκαιο μόνο με επιβολή προστίμου λόγω πταισματικής παραβάσεως. Δεν μπορεί όμως να αντιμετωπιστεί διαφορετικά από απόψεως αξιοποίνου, η παράβαση του καθήκοντος προς απόδειξη υφισταμένου ουσιαστικού δικαιώματος διαμονής από υπήκοο άλλου κράτους μέλους της ΕΟΚ. Η κατ' αυτό τον τρόπο αντιμετώπιση του ζητήματος βρίσκεται σε συμφωνία με τη μέχρι τώρα νομολογία του Δικαστηρίου. Πράγματι, το Δικαστήριο, όπως αναφέρθηκε πιο πάνω, αναγνώρισε ότι επιτρέπεται η θέσπιση και η εφαρμογή διατάξεων σχετικά με την αστυνομία αλλοδαπών και για υπηκόους επίσης των κρατών μελών της ΕΟΚ, ως προς τις κυρώσεις, όμως, τόνισε ρητώς ότι πρέπει να ανταποκρίνονται στην αρχή της ίδιας με ημεδαπούς μεταχειρίσεως και στην αρχή της αναλογικότητας των μέσων (πρβλ. απόφαση στην υπόθεση 118/75, σκέψεις 21, 22 SLG. 1976, σ. 1199). Επομένως, αν η παράγραφος 47, εδάφιο 1, ψηφίο 2 του γερμανικού νόμου περί αλλοδαπών ερμηνευτεί υπό την έννοια ότι η διάταξη αυτή εφαρμόζεται και στην άδεια διαμονής κατά το άρθρο 4 της οδηγίας του Συμβουλίου 68/360, θα συνιστούσε παραβίαση της απαγορεύσεως των διακρίσεων του άρθρου 7, πρώτη παράγραφος της Συνθήκης ΕΟΚ. Αφετέρου, η ερμηνεία αυτή θα είχε ως συνέπεια την εφαρμογή επαπειλουμένων ποινών, τελείως δυσαναλόγων προς τη βαρύτητα της παραβάσεως των διατυπώσεων που προβλέπονται από τις διατάξεις περί αλλοδαπών, θα συνιστούσε άμεσα εμπόδιο για την ελεύθερη κυκλοφορία που διασφαλίζεται από το κοινοτικό δίκαιο, καθώς και παραβίαση εν προκειμένω της Συνθήκης ΕΟΚ.

2. Επί του ερωτήματος 2 πρέπει να σημειωθεί ότι το ερώτημα αυτό στηρίζεται στην εσφαλμένη προϋπόθεση ότι η εφαρμογή της ποινικής διατάξεως της παραγράφου 47, εδάφιο 1, ψηφίο 2 του γερμανικού νόμου περί αλλοδαπών εξαρτάται από το ποια μορφή άδειας διαμονής επιλέγει η χορηγούσα αρχή. Δεδομένου ότι το δικαίωμα διαμονής των υπηκόων των κρατών μελών στηρίζεται απευθείας στη Συνθήκη ή στις κοινοτικές διατάξεις που θεσπίστηκαν σχετικώς, η νομική της φύση δεν μεταβάλλεται, επειδή, παραδείγματος χάρη, η αρμόδια αρχή εσφαλμένως χορηγεί γενική άδεια διαμονής σύμφωνα με το νόμο περί αλλοδαπών. Επειδή, επιπλέον, όπως έχει ήδη γίνει δεκτό από τη νομολογία, ο δικαιούμενος διαμονή κατά το άρθρο 48 της Συνθήκης ΕΟΚ υπήκοος κράτους μέλους έχει αξίωση για χορήγηση της ειδικής άδειας διαμονής κατά το άρθρο 4, παράγραφος 2 της οδηγίας του Συμβουλίου 68/360, η χορήγηση γενικής άδειας διαμονής κατά την παράγραφο 2, εδάφιο 1 του γερμανικού νόμου περί αλλοδαπών, θα συνιστούσε επίσης παράβαση του κοινοτικού δικαίου.

3. Επί του ερωτήματος 3 μπορώ να είμαι εξαιρετικά σύντομος. Όπως ήδη ανέπτυξα σχετικά με το ερώτημα 1, η αναφερόμενη στο ερώτημα 3 διαφορετική μεταχείριση συνιστά σαφή παράβαση της απαγόρευσης των διακρίσεων του άρθρου 7, πρώτη παράγραφος της Συνθήκης ΕΟΚ.

4. Η απάντηση στο τέταρτο ερώτημα συνάγεται επίσης από όσα ανέπτυξα ως προς το πρώτο ερώτημα. Όπως, επιπλέον, η Επιτροπή ορθώς σημειώνει, αντίθετη προς το κοινοτικό δίκαιο πρώτη καταδίκη δεν μπορεί να έχει καμία επίδραση στην κρίση επί της ίδιας πράξεως στο πλαίσιο νέας ποινικής διώξεως.

III — Επομένως, προτείνω στα προδικαστικά ερωτήματα να δοθούν οι ακόλουθες απαντήσεις:

1) Το δικαίωμα διαμονής που συνάγεται από το άρθρο 48 της Συνθήκης ΕΟΚ και από τις εκτελεστικές του διατάξεις υφίσταται ανεξάρτητα από την έκδοση άδειας διαμονής. Κυρώσεις κατά το δίκαιο της αστυνομίας αλλοδαπών των κρατών μελών, οι οποίες αφορούν την έλλειψη ή τη λήξη του ουσιαστικού δικαιώματος διαμονής, δεν έχουν επομένως εφαρμογή, όταν δεν υπάρχει η άδεια διαμονής δικαιουμένου κατά το άρθρο 48 της Συνθήκης ΕΟΚ υπηκόου κράτους μέλους ή έχει λήξει η ισχύς της.

2) Τα κράτη μέλη υποχρεούνται να χορηγούν στους κατά το άρθρο 48 της Συνθήκης ΕΟΚ δικαιούμενους υπηκόους των άλλων κρατών μελών έγγραφο περί του δικαιώματος διαμονής που να ανταποκρίνεται στις διατάξεις της οδηγίας του Συμβουλίου 68/360.

3) Από το άρθρο 7 της Συνθήκης ΕΟΚ συνάγεται ότι τα κράτη μέλη δεν μπορούν να προβλέπουν αυστηρότερες κυρώσεις κατά τις διατάξεις περί αστυνομίας αλλοδαπών, οι οποίες αφορούν την έλλειψη ή τη λήξη ισχύος της άδειας διαμονής, για δικαιούχους κατά το άρθρο 48 της Συνθήκης ΕΟΚ υπηκόους των άλλων κρατών μελών, από τις κυρώσεις, που επιβάλλονται σύμφωνα με το εσωτερικό τους δίκαιο λόγω παραβάσεως του καθήκοντος κατοχής δελτίου ταυτότητας από τους ημεδαπούς.